

ئەم ئىمان زىراتى ھېچوون و موفاچ ئەو بەرنگار بوون و
تەداي، دكرت بكرت فېلم كى سىن مایى سرك وتوو و
ورېگ درت سەر زمانانى دی ولك نو ندری ئەد بكي داھند رو پ

بـخـشـيـن، ئـوـى زـجـار لـ دنيـاى واقـيـعـدا ناگـوتـرت و دـكـرت بـ ژـر
لـوـو، لـرـدا بـ سـيـمـبو و فـانـتـازيـا و ئـماـژى هـونـريـى
نووسـراو تـو و نـهـنى ژوور تاريـكـكان كـشـف دـكات، ئـو كـات مـرـقـف
زيـاتـر و شـيار دـبـتـو و كـك لـ ئـاسـت هـقـيـقـتـى گـگـانـكـاريـيـكـانى
ژيـانـدا ئـمـ چـنـد لاوازو لـ پـراوـزداين.

لے جیہ کی ئو ماندا و لے شوئندا کا ھموو شتک بے زممناو
دوستت، زہراق دبئد عزیایک و ئم وتوئژ لگگ زمقرن دا
ساز دکات:

(پښتانه به هې مرغه ناکات، بیرې کښه تاریکې نه ما بوو، به به کو د ننگه بوو هڅه ستې کانی به ند کرد بوو.

پښکښک نينډکي پچپچي وشک، وک ئووي ل گرووي کوي دچوو بت
نزا نت چن پبک نت.

زځې قرآن لـ شوې نى ځايدا وشك بوو بوو، لـگڼې ئېمېشدا د ننگې كې زيا تر نزيك د بووې وې.

جارۛکۛ تر ږکۛکۛ نینۛکۛ دوو بارۛ دۛ بۛتۛ وۛ.

بہاؤ نام مجار دہنگی ھہ ناسہ یکی درہڑی لہگہ دا بوو وک ئوی
لہ بن ئاوو دہربت و گوتی:

“دوا کا ویت”

ئاوای دواوای دایو، چاوکی بینی وک مرځ تماشای دکرد و
چاوکی تر ساردو سد دردکوت وک ئوای هی ئم جیها نه نه بت.

پاڳاڳ نينڱا ٻه هاشي دروست ٻو وڳا ٻرينڱا وردا وردا ساڻا ٿر ٻٻا و
ڪا وٽا دووان:

مرقاۃ کان هـ میش دوا دکان و پاشتر داوای پزشکی و میهرانی
دکان!

زځې قرآن ويستی بگڼو تنو، بڼام تا ناوځې دی له ئاوځې دا نو قم بوو
 بوو : “من زه ها تووم له گڼو تنو بڼام” بڼام ننگې کې له رزې کې مې گوت و

بـڊڻ نڱ بوو .

پیکه نیندکه به ساتهک و ستاو به دنگی زاه بوو به سار د ورو به ردا ،
زه هراق هه نگاو کی دی په شکوت و نه م به س بوو به نه وی زه قران

ہستہ ہا تنہو کی جیہان بکات، وک ہا تنہو کی سنگی مرہ فی
 بوودار:

زهر اَق: کَس نایِ تَه ئَه رَه گَر ئا مادَه زَه بَه ت شتَه لَه دَه سَت بَدات!

دوا تر چريو پي کی کرد: ئی تی چی لوست د د ی؟

هه موو شتێک لێ جێستێی زێقرێندا هاواری دێکرد بێک، بێم زێقرێن
لێ شوێنی خێدا جێسیا بوو، هه ناسێکانی یچێ دێردێهاتن و چاوی

لَو بُوو زَو رَ بِ پِیوو کَ نَد بُوو ئَو و لَو دَا بِ ت لَغْگُ ی).

